

## Arrest

nr. 327 335 van 27 mei 2025  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat R. GREENLAND  
Pastor Raeymaekersstraat 25  
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2025 heeft ingediend om bij wijze van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het op 26 maart 2025 ingediende verzoek tot schorsing van de beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 maart 2025.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van Mr. HAEGEMAN, die loco Mr. R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op dezelfde dag legde de gemachtigde eveneens aan verzoeker een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Enkel tegen de bijlage 13sexies werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Tegen de bijlage 13septies diende verzoeker geen vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in, noch diende verzoeker een gewoon beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in.

Op 11 maart 2025 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omwille van zijn medische situatie.

Op 17 maart 2025 werd verzoeker uitgesloten van het voordeel van voornoemd artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende vijf jaar voor een inbreuk op de wapenwetgeving en het toedienen van slagen met voorbedachtheid in een opvangcentrum. Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Bij deze vordering tot voorlopige maatregelen, verzoekt verzoeker om een reeds eerder ingediende vordering tot schorsing tegen de beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie versneld te behandelen. In wezen vraagt hij aldus dat er toepassing zou worden gemaakt van artikel 39/85 van Vreemdelingenwet. Hij wenst aldus een versnelde behandeling te verkrijgen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift, gekend onder het rolnummer 335.579, en op 26 maart 2025 werd ingediend tegen de beslissing tot uitsluiting van 17 maart 2025.

### 2.2. Artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”*

Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek om, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is (geworden), bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen – in casu de beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 17 maart 2025 – slechts onontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing (of voorlopige maatregelen) wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging (reeds geruime tijd) imminent is, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 januari 2025. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze beslissing nooit werd aangevochten voor de Raad, a fortiori dat deze beslissing dus ook niet het voorwerp uitmaakt van een gelijktijdige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Waar verzoeker stelt dat de beslissing tot uitsluiting van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “geassimileerd moet worden aan een verwijderingsbeslissing”, volgt de Raad niet dat de thans bestreden beslissing kan

beschouwd worden als een verwijderingsbeslissing. Wat als een “*beslissing tot verwijdering*” kan beschouwd worden, is immers bepaald in artikel 1 §1, 6° van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt: “*6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.*”

Wat als “terugkeer” kan beschouwd worden, definieert de Vreemdelingenwet in artikel 1 §1, 5°: “*terugkeer : het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.*”

De beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is dus geen verwijderingsbeslissing. Zoals blijkt uit voormeld artikel 39/85 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet kan ook een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing in de uiterst dringende procedure worden gevorderd, onder de vorm van voorlopige maatregelen, maar dan, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel gelijktijdig te worden aangevochten. In casu weet verzoeker al sinds zijn vasthouding volgend op de bijlage 13septies van 21 januari 2025, die een verwijderings- en terugleidingsmaatregel is, dat de tenuitvoerlegging nakend is.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vereiste die is opgenomen in artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Zodoende is de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Ter zitting wordt dit voorgelegd aan de raadsvrouw van verzoeker, die zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad gedraagt. Door zich naar de wijsheid te gedragen, heeft de raadsvrouw de ontvankelijkheid van huidige vordering niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat verweerder gehouden is een analyse te doen in het licht van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat wat betreft artikel 6 van het EVRM het vaste rechtspraak is van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken ( EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390).

Wat betreft het recht op een effectief rechtsmiddel (artikel 13 van het EVRM) in het licht van artikel 3 van het EVRM, blijkt dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van het rechtsmiddel dat voor hem openstond tegen de bijlage 13 septies van 21 januari 2025 op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat in deze beslissing een onderzoek werd gedaan naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. In het kader van een beroep tegen deze beslissing had verzoeker zijn medische hartproblematiek kunnen aanvoeren, aangezien uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verslag overmaakte van 17 januari 2025 van dokters R.W. en L.M. aangaande deze problematiek. Het is voor de Raad verder onduidelijk wanneer de psychische problematiek is ontstaan, doch verzoeker toont niet aan dat hij deze niet in het kader van een beroep tegen de voormelde bijlage 13septies had kunnen aanvoeren.

Ten overvloede weze aangestipt dat het het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting* (eigen vertaling en eigen onderlijnen)”. Daargelaten de vraag of verzoeker aan een dergelijke ernstige aandoening lijdt, wijst de Raad erop dat waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de beschikbaarheid en

toegankelijkheid van de nodige medische behandelingen manifest niet aanwezig zijn in Kosovo, hij dit op geen enkele wijze toelicht, noch staakt met rapporten in het kader van dit beroep.

Eveneens ten overvloede wijst de Raad nog op het arrest Abdida van het Hof van Justitie waarin het Hof zich ook heeft gebogen over de effectiviteit van het rechtsmiddel in het licht van artikel 47 van het Handvest, dat het equivalent is van artikel 13 van het EVRM, in dossiers van ernstig zieke vreemdelingen. Uit het standpunt van het Hof blijkt niet dat een beroep, anders dan tegen een terugkeerbesluit, met name tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt verworpen, schorsende werking zou moeten hebben. Het arrest stelt immers: *“Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.* (eigen benadrukken)” De Raad herhaalt aldus dat het verzoeker toekwam de beschikbare rechtsmiddelen tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13 septies) van 21 januari 2025 te benutten.

De vordering is onontvankelijk.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. MAES